

*Totuus Harry Quebertin tapauksesta
-romaanin kirjoittajan uutuus*

JOËL DICKER

Baltimoren sukuhaaran tragedia

TAMMI

JOËL DICKER:

Totuus Harry Quebertin tapauksesta (2012, suom. 2014)

Baltimoren sukuhaaran tragedia (2015, suom. 2016)

JOËL DICKER

BALTIMOREN
SUKUHAARAN
TRAGEDIA

SUOMENTANUT KIRA POUTANEN

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI - HELSINKI

RANSKANKIELINEN ALKUTEOS

LE LIVRE DES BALTIMORE ILMESTYI VUONNA 2015.

COPYRIGHT © ÉDITIONS DE FALLOIS, 2015

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2016

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-9041-5

Hänen muistolleen

PROLOGI

Sunnuntai 24. lokakuuta 2004.

Kuukausi ennen Tragediaa.

Huomenna serkkuni Woody menee vankilaan. Hän viettää siellä seuraavat viisi vuotta elämästään. Matkalla Baltimoren lentokentältä Oak Parkiin, Woodyn lapsuudenkotiin, jonne olen menossa viettämään hänen viimeistä vapaata päiväänsä, näen jo mielessäni, miten hän astuu valtavan, Connecticutissa sijaitsevan Cheshiren vankilan porttien eteen.

Vietämme päivän hänen kanssaan Saul-setäni luona, talossa, jossa olemme olleet valtavan onnellisia. Paikalla ovat myös Hillel ja Alexandra, ja yhdessä olemme jälleen muutaman tunnin ajan se sama upea nelikko, joka olimme ennen. Minulla ei vielä ole aavistustakaan siitä, miten tämä päivä tulee vaikuttamaan elämäämme.

Kaksi päivää myöhemmin Saul-setä soittaa minulle.

– Marcus? Täällä on setäsi Saul.

– Hei, Saul-setä. Miten vo...

Hän keskeyttää minut.

– Marcus, kuuntele: sinun on tultava välittömästi

Baltimoreen. Älä kysy mitään. Kysymys on vakavasta asiasta.

Saul-setä sulkee puhelimen. Aluksi luulen, että puhelu on katkennut ja soitan heti takaisin: hän ei vastaa. Kun soitan vielä uudestaan, Saul-setä lopulta vastaa ja sanoo nopeasti: ”Tule Baltimoreen.”

Sitten hän sulkee jälleen puhelimen.

Jos löydät tämän kirjan, ole hyvä ja lue se.

Haluan, että joku kuulee Baltimoren suvun tarinan.

ENSIMMÄINEN OSA

Kadotetun nuoruuden kirja

(1989–1997)

1.

Olen kirjailija.

Niin kaikki minua kutsuvat. Ystäväni, vanhempani, sukulaiseni ja jopa ihmiset, joita en tunne mutta jotka tunnistavat minut ja sanovat: ”Ettekös te ole se kirjailija...?” Olen kirjailija, se on identiteettini.

Monet luulevat, että kirjailijan elämä on leppoisaa. Hiljattain eräs ystäväni valitti työmatkansa pituutta ja sanoi minulle: ”Sinä vain nouset aamulla, istut työpöydän ääreen ja alat kirjoittaa, ei sen kummempaa.” En vastannut mitään, taisin masentua tajutessani, että niin moni ajatteli työni olevan pelkkää laiskottelua. Ihmiset luulevat, etten tee mitään, vaikka itse asiassa juuri silloin kun en tee mitään, teen eniten.

Kirjan kirjoittaminen muistuttaa kesäleiriä. Yksinäinen ja rauhallinen elämä täyttyy yhtäkkiä valtavasta määrästä meluavia hahmoja, jotka saapuvat varoittamatta häiritsemään arkea. Eräänä aamuna he vain saapuvat bussikyödyillä paikalle, ryntäävät meluten ulos bussista innostuneina uudesta roolistaan. Ja heihin on pakko tottua, heistä on pidettävä huolta, heille on hankittava ruokaa ja majapaikka. Olen vastuussa heistä. Koska minä, minä olen kirjailija.

Tarina alkoi helmikuussa 2012, kun lähdin New Yorkista kirjoittamaan uutta romaaniani taloon, jonka olin juuri ostanut Boca Ratonista Floridasta. Olin hankkinut paikan kolme kuukautta aiemmin edellisen kirjani elokuvaoikeuksien myynnistä saamillani rahoilla, olin käynyt siellä pari kertaa pikaisesti joulun- ja tammikuussa kalustamassa asuntoa, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun tulin todella sinne viettämään aikaa. Talo oli tilava, sen seinät olivat yhtä suurta ikkunaa ja näkymät olivat kävelijöiden rakastamalle järvelle. Talo sijaitsi rauhallisella ja vehreällä alueella, jossa asui lähinnä hyvin toimeentulevia eläkeläisiä, erotuin joukosta selvästi. Olin muita puolet nuorempi, mutta olin valinnut paikan juuri sen rikkumattoman rauhan takia. Tämä oli täydellinen paikka kirjoittaa.

Toisin kuin edellisillä lyhyillä visiiteilläni, minulla oli tällä kertaa paljon aikaa, ja matkustin Floridaan autolla. 1200 mailin matka ei pelottanut minua: edellisinä vuosina olin ajanut tänne New Yorkista lukemattomia kertoja tervehtimään setääni Saul Goldmania, joka oli muuttanut Miamin esikaupunkialueelle perhettään kohdanneen Tragedian jälkeen. Tunsin reitin ulkoa.

Lähdin ohuen lumikerroksen peittämästä New Yorkista, missä lämpömittari näytti 10 pakkasastetta, ja kaksi päivää myöhemmin saavuin Boca Ratonin trooppisen talven lämpöön. Nähdessäni edessäni tutun aurinkoisen maiseman palmuineen Saul-setä nousi väkisinkin mieleeni. Minulla oli valtava ikävä häntä. Tajusin sen selvästi, kun käännyin moottoritiltä Boca Ratoniin, vaikka olisin halunnut jatkaa suoraan Miamiin Saul-sedän luokse. Aloin miettiä, olinko edellisillä kerroilla tullut tänne kalustamaan asuntoani vai vain

päästäkseni takaisin Floridaan. Ilman Saulia kaikki oli toisin.

Lähin naapurini Boca Ratonissa oli mukava seitsemänkymppinen mies nimeltä Leonard Horowitz, entinen valtiosääntöoikeuden asiantuntija Harvardin yliopistosta. Hän vietti talvet Floridassa, ja vaimonsa kuoleman jälkeen hän oli alkanut kirjoittaa kirjaa, jota ei osannut aloittaa. Tapasin hänet ensimmäisen kerran saatuani avaimet taloon. Leonard tuli soittamaan ovikelloa olutpakki mukanaan toivottaakseen minut tervetulleeksi, tulimme heti loistavasti toimeen. Sen jälkeen hän otti tavakseen tulla tervehtimään minua joka kerta kun kävin Floridassa. Me ystävästyimme nopeasti.

Leonard piti seurastani ja uskon, että hän oli iloinen nähdessään minun asettuvan tänne nyt pidemmäksi aikaa. Selitin, että tulin kirjoittamaan uutta romaaniani, ja hän kertoi minulle välittömästi omasta romaanistaan. Hän yritti kyllä kovasti, mutta hänen oli vaikea kehittää juonta eteenpäin. Hän kantoi aina mukanaan suurta kierrevihkoa, jonka kannessa luki Vihko nro 1, mikä antoi ymmärtää, että vihkoja tulisi vielä lisää. Leonard oli aina nenä kiinni vihossaan: aamulla talonsa terassilla, keittiössä pöydän ääressä; olin nähnyt hänet monta kertaa keskustan kahviloissakin tekstiinsä keskittyneenä. Leonard taas näki minun käyvän kävelyllä ja järvessä uimassa, hän näki minut matkalla uimarannalle ja juoksulenkillä. Iltaisin hän tuli soittamaan ovikelloani mukanaan kylmä olutpakki. Joimme oluet terassilla, pelasimme šakkia ja kuuntelimme musiikkia. Takanamme avautui palmujen koristama upea järvimaisema, joka auringon laskiessa värjäytyi vaaleanpunai-

seksi. Siirtojen välissä Leonard kysyi aina šakkilautaa tuijottaen:

- No, Marcus, miten kirja edistyy?
- Kyllä se edistyy, Leo, kyllä se edistyy.

Olin ollut Floridassa kaksi viikkoa, kun Leo eräänä iltana, ollessaan šakkipelin siirroillaan syömässä torniani, sanoi yhtäkkiä ärtyneesti:

- Etkö tullutkaan tänne kirjoittamaan uutta romaaniasi?

- Tulin, tulin, miten niin?
- Koska et tee yhtään mitään, se on raivostuttavaa.
- Miksi luulet, etten tee mitään?
- No, näkeehän sen! Et koko päivänä tee muuta kuin uneksi, urheile tai tuijottele pilviä taivaalla. Minä olen 78-vuotias, minunhan tässä pitäisi laiskotella, ja sinun vähän yli kolmekymmppisenä pitäisi paiskia töitä!

- Mikä sinua oikeasti ärsyttää, Leo? Minun kirjani vai omasi?

Kysymys osui naulan kantaan. Leo pehmeni:

- Haluaisin vain tietää, miten teet sen. Oma romaanini ei edisty lainkaan. Minua kiinnostaisi tietää, miten työskentelet.

- Istun tässä terassilla ja ajattelen. Ja usko pois, se käy kyllä työstä. Sinä taas kirjoitat, jotta saisit jotakin ajateltavaa, se on eri asia.

Pelilaudalla Leo siirsi hevostaan ja uhkasi kuningas-tani.

- Etkö voisi antaa minulle jotakin hyvää juoni-ideaa romaania varten?

- En.
- Miksi et?
- Koska idean on tultava sinusta itsestäsi.

– Yritä nyt ainakin olla kirjoittamatta Boca Ratonista kirjassasi, ole kiltti. En halua, että kaikki lukijasi tulevat tänne kurkkimaan, missä asut.

Hymyilin ja jatkoin:

– Ei ideaa pidä etsiä, Leo. Idea löytää sinut. Idea voi syntyä minä hetkenä hyvänsä.

Miten olisin voinut kuvitella, että saisin idean juuri samalla hetkellä kun lausuin nuo sanat. Näin järven rannalla koiran, joka kuljeksi ympäriinsä. Se oli lihaksikas mutta hoikka, suipot korvat, kuono ruohikossa. Lähistöllä ei näkynyt ketään.

– Näyttää kuin tuo koira olisi yksin, sanoin.

Horowitz nosti päätään ja katsoi koiraa.

– Ei täällä ole kulkukoiria, hän totesi.

– En sanonutkaan, että se on kulkukoira. Sanoin, että se on yksin.

Rakastan koiria. Nousin tuolistani, nostin kädet suun ympärille ja vihelsin koiralle. Koira hörästi korviaan. Vihelsin uudestaan, ja koira juoksi luoksemme.

– Oletko ihan sekaisin? Leo murautti. – Mistä tiedät, vaikka koiralla olisi vesikauhu? Sinun vuorosi.

– En tiedäkään, vastasin ja siirsin hajamielisesti torniani.

Horowitz söi kuningattareni kostaakseen uhkarohkeuteni.

Koira saapui terassin luokse. Minä kyykistyin sen tasolle. Se oli melko suuri tummakarvainen uroskoira, sen silmät peittyivät mustan karvan alle ja sillä oli pitkät hyljemäiset viikset. Koira työnsi päänsä minua vasten, ja minä silitin sitä. Koira vaikutti lempeältä. Tunsin heti, että välillämme oli yhteys. Se oli kuin salamarakastuminen, koiraihmiset tietävät hyvin, mitä tarkoitan. Koiralla

ei ollut kaulapantaa, ei mitään, mistä sen olisi voinut tunnistaa.

– Oletko nähnyt tämän koiran aikaisemmin? kysyin Leolta.

– En koskaan.

Koira tutki terassin ja lähti sitten pois, en pystynyt pidättelemään sitä, se katosi palmujen ja pusikoiden sekaan.

– Se näyttää tietävän, minne on menossa, Horowitz sanoi. – Se on varmaan jonkun naapurin koira.

Tuona iltana ilma oli raskas. Kun Leo lähti, taivas näytti pimeydestä huolimatta painostavalta. Pian alkoikin kova myrsky, se heitteli hurjia salamoita järven taakse, kunnes pilvet repeytyivät ja kaatoivat sateen maahan. Keskiyön aikaan olin olohuoneessa lukemassa, kun kuulin terassilta haukahduksia. Menin katsomaan, mitä ulkona oikein tapahtui, ja näin lasiovesta aiemmin näkemämme koiran märkänä ja surkeana. Avasin sille oven ja se pujahti välittömästi sisään. Se katseli minua anoen.

– Voit jäädä tänne, sanoin koiralle.

Annoin koiralle ruokaa ja juomaa kahdesta ruokakupin virkaa toimittavasta kattilasta. Istuin sen viereen ja kuivasin sen pyyhkeellä. Katsoimme yhdessä sadetta, joka valui ikkunoita pitkin alas.

Koira vietti yön luonani. Herätessäni aamulla löysin sen nukkumasta rauhallisesti keittiön kaakelilattialta. Tein sille narusta talutushihnan, sille ei kyllä ollut tarvetta, koska koira seurasi minua kiltisti muutenkin, ja lähdimme etsimään sen isäntää.

Leo joi aamukahviaan talonsa terassilla Vihko nro 1 ja tuskastuttavan tyhjä sivu edessään.

– Mitä oikein teet tuon koiran kanssa, Marcus? hän kysyi nähdessään minun nostavan koiraa auton takaluokkuun.

– Se tuli terassilleni viime yönä. Päästin sen myrskyn keskeltä sisään. Se taitaa olla eksynyt.

– Minne olet menossa?

– Menen viemään ilmoituksen supermarkettiin.

– Et siis ikinä tee töitä.

– Teen töitä nytkin.

– No, älä nyt vaan liikaa raada, kuomaseni.

– Lupaan ottaa rauhallisesti.

Jätettyäni ilmoituksen kahteen lähimpään supermarkettiin lähdin hetkeksi kävelemään koiran kanssa Boca Ratonin pääkadulle toivoen, että joku tunnistaisi sen. Turhaan. Lopulta menin poliisiasemalle, josta minut ohjattiin eläinlääkäriasemalle. Koirilla oli joskus ihon alla tunnistussiru, jonka avulla niiden omistaja voitiin löytää. Tällä koiralla ei sellaista kuitenkaan ollut eikä eläinlääkäri osannut auttaa minua. Hän ehdotti, että lähettäisin koiran rankkurille, mutta siitä kieltäydyin. Palasin kotiin uuden koirakaverini kanssa, joka oli suuresta koostaan huolimatta hyvin rauhallinen ja kiltti.

Leo odotti minua terassillaan. Nähdessään minut hän kiirehti luokseni heiluttaen sivuja, jotka oli juuri tulostanut. Hän oli jokin aika sitten tutustunut Googlen hakukoneeseen ja naputteli siihen jatkuvasti mielessään pyöriviä kysymyksiä. Algoritmien taika teki valtavan vaikutuksen akateemisen uran tehneeseen mieheen, joka oli käyttänyt suuren osan elämästään etsien viitteitä kirjastoista.

– Tein vähän tutkimusta, hän sanoi kuin olisi juuri ratkaissut Kennedyn murhan, ja ojensi minulle kymmeniä tulostamiaan sivuja.

Joutuisin varmasti pian auttamaan häntä vaihtamaan tulostimeen mustepatruunan.

– Mitä oikein sait selville, professori Horowitz?

– Koirat löytävät aina takaisin kotiin. Jotkut kulkevat jopa tuhansia maileja.

– Mitä siis ehdotat?

Leo otti kasvoilleen vanhan tietäjän ilmeen:

– Seuraa koiraa, älä pakota sitä seuraamaan sinua. Se tietää kyllä, minne on menossa, toisin kuin sinä.

Naapurini Horowitz oli oikeassa. Päätin irrottaa koiran talutushihnan ja päästää sen kulkemaan vapaasti. Se lähti lönkyttelemään eteenpäin, ensin järven luokse, sitten kävelytien ylitse. Kuljimme golf-kentän poikki ja saavuimme merenlahden rannalle toiselle asuinalueelle, jota en tuntenut. Koira kulki tietä pitkin, kääntyi kaksi kertaa oikealle ja pysähtyi lopulta portin eteen, jonka takaa näkyi upea talo. Koira istuutui maahan ja haukahti. Painoin talon summeria. Naisen ääni vastasi, ja kerroin löytäneeni hänen koiransa. Portti aukesi ja koira pujahti siitä pihaan selvästi onnellisena siitä, että oli jälleen kotona.

Seurasin koiraa. Talon portaille ilmestyi nainen, ja koira juoksi iloisena suoraan hänen luokseen. Kuulin naisen kutsuvan koiraa nimellä ”Duke”. Koira ja nainen syleilivät ja hellittelivät toisiaan ja minä kävelin heidän luokseen. Sitten nainen nosti katseensa ja minä tuijotin häntä ihmeissäni.

– Alexandra? sain lopulta sanotuksi.

– Marcus?

Hän oli aivan yhtä ihmeissään kuin minäkin.

Seitsemän vuotta sen jälkeen kun Tragedia oli erottanut meidät, tapasin hänet uudestaan. Hän tuijotti minua silmät pyöreinä ja toisti, yhtäkkiä huudahtaen:

– Marcus, sinäkö se olet?

En pystynyt ihmetyksestä edes liikkumaan.

Alexandra juoksi luokseni.

– Marcus!

Luontevan hellästi hän otti kasvoni käsiinsä. Aivan kuin hänkään ei olisi voinut uskoa näkemäänsä ja halusi varmistaa, että tämä oli totta. En saanut sanaa suustani.

– Marcus, hän sanoi. – En voi uskoa, että se todella olet sinä.

*

Kaikki ovat varmasti kuulleet Alexandra Nevillestä, viime vuosien suosituimmasta laulajasta. Hän oli idoli, jollaista kansa oli odottanut jo kauan, hän oli kääntänyt levymyynnin uuteen nousuun. Hänen kolmea levyään oli myyty 20 miljoonaa kappaletta, hän oli jo toista vuotta peräkkäin Time-lehden vuoden vaikutusvaltaisimpien henkilöiden listalla, hänen henkilökohtaisen omaisuutensa arvioitiin olevan noin 150 miljoonaa dollaria. Yleisö jumaloi häntä, kriitikot ylistivät häntä. Häntä rakastivat niin nuoret kuin vanhatkin. Kaikki rakastivat häntä. Tuntui, että Amerikka tunsi vain neljä tavua, joita toisteli intohimoisesti: A-lex-and-ra.

Alexandra seurusteli kanadalaisen jääkiekkoilijan Kevin Legendren kanssa, joka ilmestyikin pian hänen taakseen.

– Löysittekö te Duken! Olemme etsineet sitä eilisestä lähtien! Alex oli aivan poissa tolaltaan. Kiitos!

Kevin ojensi minulle kätensä tervehtiäkseen minua. Näin, miten hänen hauislihaksensa jännittyi, kun hän puristi rystysiäni. Olin nähnyt Kevinin ainoastaan

iltapäivälehdissä, jotka kommentoivat jatkuvasti hänen suhdettaan Alexandraan. Hän oli uskomattoman komea. Luonnossa jopa komeampi kuin kuvissa. Hän tuijotti minua hetken kiinnostuneena ja sanoi:

- Olemmeko tavanneet aiemmin?
- Nimeni on Marcus. Marcus Goldman.
- Se kirjailija, vai mitä?
- Aivan.
- Luin edellisen kirjanne. Alexandra kehotti minua lukemaan sen, hän pitää kovasti kirjoistanne.

Tilanne oli uskomaton. Olin löytänyt Alexandran vuosien jälkeen poikaystävänsä luota. Kevin ei täysin ymmärtänyt tilannetta ja ehdotti, että jäisin illalliselle, mihin suostuin mielelläni.

Grillasimme valtavat pihvit terassin suuressa grillissä. En ollut seurannut Kevinin uran viimeisimpiä käänteitä: luulin, että hän pelasi edelleen puolustajana Nashville Predatorsissa, mutta hänet olikin kesän aikana ostettu Florida Pantherseihin. Talo oli hänen. Hän asui nykyään Boca Ratonissa, ja Alexandra oli tullut hänen luokseen levytystauon ajaksi.

Kevin ymmärsi vasta illallisen lopussa, että Alexandra ja minä tunsimme toisemme hyvin.

- Oletko kotoisin New Yorkista? hän kysyi minulta.
- Kyllä, asun siellä.
- Mitä teet Floridassa?
- Olen käynyt täällä viime vuosina paljon. Setäni asui Coconut Grovessa, vierailin usein hänen luonaan. Ostin juuri talon Boca Ratonista, tästä aika läheltä. Halusin rauhallisen paikan kirjoittaa.

- Miten setäsi voi? Alexandra kysyi. - En tiennytkään, että hän on lähtenyt Baltimoresta.

Väistin kysymyksen ja vastasin vain:

– Hän lähti Baltimoresta Tragedian jälkeen.

Kevin osoitti huomaamattaan meitä haarukkansa kärjellä.

– Kuvittelenko vain vai tunnetteko te toisenne? hän kysyi.

– Asuin joitakin vuosia Baltimoressa, Alexandra selitti.

– Ja osa minun suvustani asui Baltimoressa, minä jatkoin. – Setäni, hänen vaimonsa ja serkkuni. He asuivat samalla alueella Alexandran perheen kanssa.

Alexandra päätti olla kertomatta enempää yksityiskoh-
tia, ja vaihdoin puheenaihetta. Aterian jälkeen hän ehdotti, että heittäisi minut kotiin, koska olin tullut jalan.

Kun istuimme kahden autossa, tunsin selvästi, kuinka vaivautunut tunnelma oli. Lopulta sanoin:

– Uskomatonta, että koirasi ilmestyi juuri minun luokseni...

– Se karkaa usein, Alexandra vastasi.

Sain huonon idean vitsailla vähän.

– Ehkä se ei pidä Kevinistä.

– Älä jaksa, Marcus.

Alexandran ääni kuulosti kylmältä.

– Älä viitsi, Alex...

– Viitsi mitä?

– Tiedät kyllä, mitä tarkoitan.

Alexandra pysähtyi yhtäkkiä keskelle tietä ja käänsi katseensa minuun.

– Miksi teit sen minulle, Marcus?

Minun oli vaikea katsoa häntä silmiin. Hän huudahti:

– Sinä hylkäsit minut!

– Olen pahoillani. Minulla oli omat syyni.

- Omat syysi? Ei ollut mitään syytä tuhota kaikkea!
- Alexandra, he... he kuolivat!
- Entä sitten, onko se minun vikani?
- Ei, vastasin. – Olen pahoillani. Pahoillani kaikesta. Autoon laskeutui raskas hiljaisuus. Ohjasin Alexandran vain muutamalla sanalla talolleni. Saavuttuamme perille Alexandra sanoi:
 - Kiitos Dukesta.
 - Haluaisin nähdä sinut uudestaan.
 - Parempi, että jätämme tämän tähän. Älä tule enää takaisin, Marcus.
 - Kevinin luokseko?
 - Elämäni. Älä tule enää takaisin elämäni, ole kiltti. Alexandra lähti.

En halunnut mennä kotiin. Auton avaimet olivat taskussani ja päätin lähteä ajelulle. Ajoin Miamiin saakka, ja sen kummempia ajattelematta kaupungin halki Coconut Groven rauhalliselle asuinalueelle, pysäköin auton setäni kotitalon eteen. Ilma oli lämmin, astuin ulos autosta. Nojasin auton konepeltiin ja katselin rakennusta pitkään. Tuntui kuin setäni olisi ollut läsnä, tunsin hänen läheisyytensä. Halusin tavata jälleen Saul-setäni, mutta oli vain yksi tapa tehdä se. Minun piti kirjoittaa hänet.

*

Saul Goldman oli isäni veli. Ennen Tragediaa, ennen tapahtumia, joista aion nyt kertoa, hän oli, kuten isovanhempani tapasivat sanoa: merkittävä mies. Hän oli asianajaja ja johti yhtä Baltimoren tunnetuimmista asianajotoimistoista, kokemuksensa ansiosta hän oli ollut mukana kuuluisissa oikeusjutuissa ympäri Marylandia.

*Kertomus ystävydestä, rakkaudesta ja paratiisiin
luikertavasta käärmeestä – varmaotteinen
nuoruudenkuvaus viihdyttää jokaista lukijaa.*

Romaanin *Totuus Harry Quebertin tapauksesta* kirjoittanut Marcus Goldman on nykyään menestynyt mies, mutta niin ei ole aina ollut. Poikaiässä Marcus ihaili suuresti rikkaita serkkujaan, Baltimoren sukuhaaran Goldmaneja. Baltimoressa ja perheen kesäasunnolla Hamp-tonissa vietetyt ajat kangastelevat kultaisina hänen mielessään. Mutta kaikki ei ollut kultaa mikä kiiltää, ja nyt Marcus palaa nuoruuteensa ja kysyy: Mitä todella tapahtui? Mikä johti Tragediaan, joka tuhosi kaiken?

”Mitä noituutta lienee, mutta kun kirjan aloittaa, sitä ei voi laskea käsistään.” **HUFFINGTON POST**

”Oli tyylilaji mikä hyvänsä, Joël Dicker on huikea tarinan-kertoja. Tällä kertaa hän tarjoaa meille perhetrillerin, joka pitää otteessaan alusta loppuun.” **RADIO TÉLÉVISION SUISSE**

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 190415	
	84.2	

Päällys: Markko Taina

Päällyksen kuva: Peter Mukherjee / Getty Images